

Publicerad 2016-01-03 09:53 av Alexander Gustafsson

Hämtat ut arkivet som heter uppväxt.

"**Alexander..?**"

"Ja vad är det?"

"Vart är toaletten?"

"Ut genom dörren sen till vänster och bara rakt fram"

"Okej, tack"

"Visst"

Jag sträckte ut mig i sängen lite. Hörde dörren gå upp. Sedan

"Dunk, dunk, dunk, dunk, dunk, dunk..." det lät fruktansvärt. Som ett flygplan som kraschade. Jag for upp.

Dörren till nedervåningen stod öppen. Där längst ner låg hon. Livlös. "Helvete. Fan" jag smög ner

"Emilia? Emilia? Hör du mig?" Fan hon är död, min vägbeskrivningen dödade henne. Jag ruskade henne lite lätt. Sedan tassade jag upp. "Oskar... Oskar för helvete vakna"

"A är vaken"

"Oskar jag skojar fan inte upp med dig. Emilia är typ död"

"Mm hm"

"Detta är inget billigt skämt. Hon trillade ner för trappan och nu får jag inte liv i henne"

"Hon har väl bara svimmat av hon vaknar nog till snart? "

"Hon har bara svimmat av?"

"Jaja , jag kommer lugna dig"

"Det är inte du som har en livlös tjej i källaren"

Vi försökte men det gick inte. Jag ringde ambulansen. Hon hade vaknat till precis innan dem kom. Där var jag. Och där var hon. Jag kunde känna hur jag blev dömd. Men efter lite tjafs så lämnade dem henne hos mig. Förmodligen hjärnskakning. Inte så farligt. No shit hjärnskakning. Nästa dag kom hennes mamma och hämtade henne. Igen blev man sedd som någon som orsakat allt. Hur fan kunde jag veta att någon öppna något. Och bara går på utan att se sig för? Hur trött kan en bli?

Och hur hon brakade ner. Att hon inte gick sönder... och jag låg som en trogen hund nedanför hennes säng.

Och väntade... väntade på morgonen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten